

griben. Denne Fremstilling er formelt rigtig, men reelt aldeles urigtig. Ægtefællernes saakaldte Enighed bestaar nu ofte kun i, at Manden sætter sin Villie igennem, ikke fordi han har moralsk, men fordi han har juridisk Myndighed til at gennemføre sin Villie gennem sin Husbondsmagt, sin Raadighed over Fællesboet o. s. v. Det er altsaa ikke altid Enighed, der opnaas, det er det langt fra, men det er Mandens Villie, der fremtvinges, og Hustruen ved, at hun maa bøje sig for den. Det er her, Lovforslaget aabner Muligheden for at yde Hustruen den Støtte og den Beskyttelse, som Hensynet til hendes Ligeberettigelse, som vi alle ønsker, kræver. Derfor vil det ærede Medlem af lutter Forsigtighed komme til at gøre Uret mod Hustruen, og naar han bliver klar herover, vil han, det er jeg ganske overbevist om, følge Kommissionen eller Forslaget. Han vil ganske simpelt blive nødt dertil, fordi han ikke vil kunne komme udenom og heller ikke vil ønske at komme udenom den Betragtning, som det ærede 2det tingvalgte Medlem forleden gjorde gældende og udtrykte saaledes: „Og har man først besluttet sig dertil“ — til at gaa med til Princippet om fuldkommen Ligestilling indenfor Ægteskabet —, „bør man gøre det fuldt ud loyalt og ikke paa en saadan Maade, at man alligevel søger ad en Omvej at komme udenom det og bevare de gamle Retsregler blot i en moderniseret Skikkelse“.]

Endelig er der med Hensyn til Formueforholdet mellem Ægtefæller en Bestemmelse, som ligeledes har vakt megen Modstand. Det er § 65 i Folketingets Forslag, § 67 i Regeringsforslaget. Den gaar ud paa, at den ene Ægtefælle, praktisk taget Manden, ikke paa egen Haand kan sælge eller pantsætte det fælles Hjem. Det er særlig Juristerne, specielt Sagførerne, der er ømme over Ejendoms-handlerne. Med et nobelt juridisk Udtryk hedder det, at Hensynet til Omsættningens Tarv kræver Fjernelsen af § 65. Men da Hensynet til Omsættningens Tarv absolut ikke i mine Øjne kan kræve en Ret eller Adgang for Manden til at spille Hus og Hjem væk — og ellers bliver der jo Tid nok til at tale sammen om Forholdet —, vil vi fra vor Side være absolut stemte for en saadan Beskyttelse for Hustruen, selv om Reglerne kan formuleres anderledes, og selv om jeg meget gerne indrømmer, at de er meget vanskelige at formulere, saaledes at man opnaar den tilstede Virkning. For øvrigt er der og-

saa, synes jeg, gjort alt for megen Blæst af den Bestemmelse. Det er dog ikke noget dagligt Fænomen, at en Mand handler Hus og Hjem væk.

De øvrige Regler i Kapitlerne VII—X skal jeg ikke komme ind paa ved denne almindelige Behandling lige saa lidt som paa Reglerne om skiftet eller uskiftet Bo. De Bemærkninger, jeg har der, vil jeg hellere gemme til Udvalget. Derimod skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger om Ægteskabets Opløsning. Den første Bestemmelse herom, § 103, om, Separation betyder i og for sig teoretisk et Brud med den nuværende Lovgivning forsaaavidt Ægtefællerne fremtidig skulde kunne forlange Separation, naar som helst de var enige derom. Betingelsen er ganske vist en dyb og varig Uoverensstemmelse, men det indtræder jo særlig let mellem Personer, der elsker hinanden. Praktisk taget er Forandringen af den gældende Ret dog ikke videre stor, idet de Ægtefæller, som er enige om at separeres, ogsaa altid vil kunne opnaa det nu. — Man korsrer sig over den lette Adgang til Skilsmisse og de forkortede Separationsfrister og mener, at det vil undergrave Ægteskabets Livsvarighed, det vil sige principielle Livsvarighed. Efter min Mening er ogsaa dette en Overvurdering af Lovens Betydning. Ved at vanskeliggøre Skilsmisse gør man i og for sig hverken Ægteskaberne lykkeligere eller varigere eller Sædelighedstilstanden bedre. Loven er saa temmelig ligegyldig i den Henseende. Man kan ved Lov fremtvinge et vist Overfladehykleri, men man kan ikke fremtvinge livsvarige gode Ægteskaber ved Lov, naar Ansvarsfølelsen i Befolkningen i øvrigt er minimal og den offentlige Moral er ormstukken. Spørgsmaalet bliver da, om man skal lægge Hovedvægten paa det rent ydre Skin, eller man her som ellers skal foretrække Frihed under Ansvar, og det sidste synes vi er det rigtige. Voksne Mennesker skal man ikke forsøge at forbedre eller tvinge ved Lovparagraffer som Børn, de maa selv tage Følgerne af deres Ansvarsløshed. I Øjeblikket er disse Følger jo nærmest en vis nyfgen Interesse og en vis Beundring for de ægteskabelige Løsgængere, i alt Fald i den Del af Overklassen, som teoretisk udtaler den største Forargelse paa det livsvarige Ægteskabs Vegne. Jeg tror, det er naturligare at give voksne Mennesker Friheden ogsaa paa dette Omraade, men samtidig gennem Lovgivningen, gennem den offentlige Mening og Mand og Mand imellem at